

Sygn. akt III SK 10/06

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa A. Z.
przeciwko Europejskiemu Funduszowi [...] Spółce Akcyjnej
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 czerwca 2006 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 27 października 2005 r., sygn. akt VI ACa .../05,

**oddala skargę i zasądza od powoda na rzecz pozwanego 360 zł.
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

U z a s a d n i e n i e

Powód A. Z., w sprawie przeciwko Europejskiemu Funduszowi [...] o uznanie wzorca umowy za niedozwolony, wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 27 października 2005 r., VI ACa .../05. Zaskarżonym

wyrokiem oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalającego powództwo.

Powód twierdził, że we wzorcu umowy o nazwie „Warunki umowy leasingu operacyjnego / operacyjnego dewizowego” są dwa niedozwolone postanowienia. Chodzi o pkt 58, według którego „Właściwym do rozstrzygania sporów wynikłych z niniejszej umowy jest sąd właściwy dla siedziby leasingodawcy” oraz pkt 4 stanowiący, że „Leasingobiorca oświadcza, że sprzęt jest dobrem niezbędnym dla prowadzenia przez niego działalności gospodarczej i będzie wykorzystywany w tym celu także po nabyciu sprzętu zgodnie z zasadami określonymi w dziale X”.

Oddalając żądanie powoda Sądy obu instancji stwierdziły, że kwestionowany wzorzec nie dotyczy umów zawieranych z konsumentami. Sąd Apelacyjny uznał, że „Przesłanka stosowania przedmiotowego wzorca umowy w obrocie z konsumentami nie została w danej sprawie wykazana”. Powód, który dnia 26 czerwca 2003 r. zawarł z pozwanym umowę leasingu zestawu komputerowego, nie jest konsumentem w odniesieniu do tej umowy.

Zaskarżając ten wyrok w całości powód zarzucił w skardze kasacyjnej naruszenie art. 22¹ oraz art. 384 § 3 k.c. w związku z art. 479³⁹ k.p.c. wskutek czego odmówiono mu statusu konsumenta i legitymacji czynnej, a także naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu jednoznacznej podstawy prawnej wyroku.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest nieuzasadniona.

1. Przepis art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. określa wymagania, którym powinno odpowiadać uzasadnienie Sądu drugiej instancji. Zarzut naruszenia tych przepisów (pkt III uzasadnienia skargi) postawiony jest z uzasadnieniem, że Sąd Apelacyjny nie wskazał jednoznacznie, czy przyjął pojęcie konsumenta według art. 22¹ k.c. czy według poprzednio obowiązującego art. 384 §

3 k.c. Zarzut ten jest bezzasadny, bo Sąd wskazał jako podstawę rozstrzygnięcia art. 384 § 3 k.c., obowiązujący w spornym okresie.

2. Także nieuzasadniony jest zarzut błędnej wykładni przepisów Kodeksu cywilnego. Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że powód zawierając umowę jako komornik nie ma statutu konsumenta, dokonując przy tym prawidłowej interpretacji art. 3a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 133, poz. 882 ze zm.). Wspiera to wykładnia funkcjonalna, bo ochrona konsumentów ma na celu obronę interesów słabszej strony w umowie z przedsiębiorcą, a komornik jest osobą znającą prawo. Zawarta umowa leasingu zestawu komputerowego miała zaś bezpośredni związek z jego działalnością zawodową.

Sąd Apelacyjny ustalił, że zaskarżony wzorzec umowy nie był stosowany w umowach z konsumentami. Sąd Najwyższy jest związany tymi ustaleniami (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). natomiast twierdzenie, że powód jest konsumentem w odniesieniu do wskazanej umowy, jest bezzasadne.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ i art. 98 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.